

Arrest

**nr. 87 260 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2011 en heeft zich op 31 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 maart 2012.

1.3. Op 29 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse origine, afkomstig uit het district Paghman, gelegen in de provincie Kabul. U verliet Afghanistan omwille van problemen met uw oom en neven langs vaderskant die lid waren van de taliban. Elf à twaalf jaar geleden kwamen uw beide ouders om het leven en uw oom langs vaderskant nam u onder zijn hoede. Op een dag kwam er een talibancommandant langs die zei dat het tijd was dat u zich aansloot bij de taliban om tegen de buitenlanders te gaan vechten. Uit angst durfde u niets te zeggen. Een beetje later kwam uw neef thuis en zei dat u met hem moest meekomen. Samen met uw neef reed u naar Maidan Wardak. Daar liet hij u achter in een huis vol taliban. Na een tiental dagen kon u er ontsnappen en vluchtte u naar uw oom aan moederskant die in Kaboel woonde. Van daaruit verliet u Afghanistan en vluchtte naar België. Waar u op 30 januari 2011 aankwam en op 31 januari 2011 asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een e-mail neer waaruit blijkt dat u getracht hebt de adresgegevens van uw oom in Kaboel te bemachtigen.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omwille van problemen met de taliban die u onder dwang poogden te recrutereren. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt immers dat u bijzonder weinig weet over uw oom en uw neven langs vaderszijde waar u gedurende 11 à 12 jaar bij woonde. Toen u werd gevraagd wat het beroep van uw oom was, stelde u kortweg dat hij talib was (cgvs, p. 6). Toen er vervolgens werd geïnformeerd waar hij dan zijn inkomsten vandaan haalde, luidde uw antwoord dat u dit niet wist (cgvs, p. 6). Ook waar uw oom langs vaderszijde zich dan wel mee bezighield, bleekt u niet te weten (cgvs, p. 6). Verder bleek u tijdens het gehoor niet in staat om aan te geven wat de functies van uw oom en neven binnen de taliban waren (cgvs, p. 6). U kon niet zeggen of ze dienden als commandant of als gewoon strijder en wat precies hun opdrachten waren (cgvs, p. 7). Toen u gevraagd werd wat de naam was van de talibancommandant die tegen u had gezegd dat u zich bij de taliban moest aansluiten, zei u dat u zich zijn naam niet kon herinneren (cgvs, p. 8). Nochtans beschreef u hem als een "grote commandant" was (cgvs, p. 8). U bleek tijdens het gehoor ook niets over uw oom, neven en hun activiteiten of sympathieën te kunnen vertellen. Zo wist u niet wanneer uw oom lid was geworden, of hij al lid was onder het taliban regime en of hij tijdens het talibanregime publieke functies uitgeoefend had (cgvs, p. 9). U beweerde ook dat er vaak leden van de taliban, bij uw oom over de vloer kwamen. Het was uw taak om hen te bedienen. Als u echter gevraagd werd wat deze leden van de taliban kwamen doen en waarover zij het hadden, stelde u daar niets van te weten omdat u niet toegestaan was de gesprekken bij te wonen (cgvs, p. 9, 10). Het is echter niet aannemelijk dat u elke vrijdagavond een groep talibs moet bedienen tijdens het maal, zonder ook maar iets op te vangen van wat er besproken wordt. Het is evenzeer volkomen onaannemelijk dat u niets over uw oom en neven weet te vertellen, hoewel u reeds 11 à 12 jaar bij hen woont. Deze vaststellingen ondergraven in hoge mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de oorzaak van al uw problemen in Afghanistan, namelijk het lidmaatschap van de taliban van uw om en neven langs vaderskant. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de gevolgen hiervan.

Gezien de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u neergelegde documenten zijn niet van aard om deze conclusie te wijzigen. De e-mailcorrespondentie die u voorlegt zijn immers enkel een indicatie dat u een oom hebt in Kaboel, wiens verloren contactgegevens u opnieuw probeert te bemachtigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Paghman van de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in de stad en in de provincie Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit de provincie Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. In 2009 bleek uit verschillende bronnen dat er een verschil was in de veiligheidssituatie tussen de regio's in de provincie Kabul. Een aantal zuidelijke en oostelijke districten waarin een strategische weg is gelokaliseerd en die als Pashtundistricten kunnen beschouwd worden, hadden met aanwezigheid en activiteiten van AGE's te maken. Door het district Surobi loopt de weg naar Jalalabad, in Charasyab en Musavi de weg naar Logar en het zuiden en in Parwan loopt de weg naar Wardak. In deze regio's gaven verschillende bronnen in 2009 een verslechterende veiligheidssituatie aan. In 2010 meldde ANSO dat de activiteit in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. Gedurende verschillende maanden werden operaties verricht in de districten Bagrami, Kalakan, Musavi, Paghman, Surobi, Qarabagh, Dih Sabz en Chahar Asyab met als doel het arresteren van AGE's. Er werden telkens aanzienlijke hoeveelheden wapens, raketten, explosieven,... gevonden. Het district Surobi werd gedurende 2010 gekenmerkt door aanvallen op de weg naar Jalalabad gericht tegen PGF, brandstoftankers of konvoien. In mei kwam een "escalation of force" incident voor waarvan drie burgers het slachtoffer werden. Er vonden occasioneel tevens AGE incidenten plaats in de districten Paghman, Musavi, Khaki Jabar, Shakardara en Bagrami. Betreffende Paghman meldt ANSO in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident. De enige noemenswaardige feiten zijn het ontdekken van enkele illegale wapenopslagplaatsen en de arrestatie van drie personen die verdacht werden een zelfmoordaanslag voor te bereiden. Ook Pajhwok meldt in Paghman geen gewelddadigheden, enkel de inbeslagname van verschillende wapens en raketten. Overigens stipt Pajhwok in een artikel aan dat bij het gebrek aan parken in Kabul-stad vele jongeren graag ter ontspanning naar Paghman trekken om zich in de daar aanwezige parken te verpozen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kaboel, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), stelt verzoeker zich volkomen bewust te zijn van de nutteloosheid van huidig beroep, nu het geen effectief rechtsmiddel is in de zin van artikel 13 EVRM. Hij verwijst in dit verband naar cijfers inzake de beslissingen genomen door de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meent dat deze cijfers toelaten te stellen dat er geen enkel devolutief onderzoek wordt uitgevoerd door de Raad.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, citeert verzoeker uit de website van “de Ministerie van Buitenlands zaken” en voert hij aan dat de aanslag van 6 december 2011 in Kabul niet gericht was tegen buitenlanders maar tegen Afghaanse burgers waarbij 70 burgers omkwamen, de Taliban in april zes aanslagen pleegden in Kabul met als resultaat 47 doden en 25 gewonde burgers, en men wel kan spreken van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst naar een standpunt van UNHCR over de terugkeerprogramma's en stelt dat CEDOCA zwijgt over dit belangrijke probleem en in Kabul er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4 b en c van de vreemdelingenwet.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392).

Te dezen kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.15.2. Zie eveneens GwH 30 oktober 2008, nr. 148/2008, r.o. B.6.1 e.v.). Uit de geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat verzoeker beschikt over een beroep dat voldoet aan de waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM. Er kan derhalve niet worden ingezien op welke wijze een loutere verwijzing naar cijfers inzake het aantal door de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen beslissingen en de aard van deze beslissingen kan aantonen dat verzoeker niet zou beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet weerlegt in zijn verzoekschrift en hiervoor geen aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niet weerlegt dat hij afkomstig is van de provincie Kabul, district Paghman, en dat in de bestreden beslissing

derhalve correct de subsidiaire bescherming wordt geapprecieerd ten aanzien van het district Paghman. Met de loutere verwijzing naar aanslagen in Kabul, zonder enige precisering dat het om aanslagen in het district Paghman gaat, vermag verzoeker geenszins de objectieve informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt en de conclusie die daaruit wordt getrokken te weerleggen of te ontkrachten. De Raad leest met betrekking tot het district Paghman in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat *“ANSO in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident (meldt). De enige noemenswaardige feiten zijn het ontdekken van enkele illegale wapenopslagplaatsen en de arrestatie van drie personen die verdacht werden een zelfmoordaanslag voor te bereiden. Ook Pajhwok meldt in Paghman geen gewelddadigheden, enkel de inbeslagname van verschillende wapens en raketten. Overigens stipt Pajhwok in een artikel aan dat bij gebrek aan parken in Kabul-stad vele jongeren graag ter ontspanning naar Paghman trekken om zich in de daar aanwezige parken te verpozen.”*

In de bestreden beslissing wordt correct besloten dat *“na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie (is) gekomen dat er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman in de provincie Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”*

2.6.1. In de mate verzoeker verwijst naar een standpunt van UNHCR betreffende de terugkeerprogramma's, namelijk dat de terugkeerders zich in een situatie bevonden waarin ze absoluut niet voor zichzelf konden instaan en het slachtoffer werden van onmenselijke behandeling, en stelt dat het CEDOCA rapport zwijgt over dit belangrijk probleem merkt de Raad op dat verzoeker geen enkele toelichting verschaft in welke mate hij zich bij terugkeer in een situatie zal bevinden waarin hij niet voor zichzelf zou kunnen instaan en slachtoffer dreigt te worden van een onmenselijke behandeling, nu uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient te koesteren vanwege zijn familieleden in Paghman die hem na het overlijden van zijn ouders onder hun hoede namen.

2.6.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een *“minimum level of severity”* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS